

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-81/13

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej

Skarga o stwierdzenie nieważności — Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego — Układ stowarzyszeniowy EWG–Turcja — Decyzja Rady w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia — Wybór podstawy prawnej — Artykuł 48 TFUE — Artykuł 79 ust. 2 lit. b) TFUE — Artykuł 217 TFUE

Streszczenie – wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 grudnia 2014 r.

Akty instytucji — Wybór podstawy prawnej — Kryteria — Decyzja 2012/776 w sprawie stanowiska w odniesieniu do przyjęcia postanowień dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w ramach układu stowarzyszeniowego EWG–Turcja — Przyjęcie jedynie na podstawie art. 48 TFUE — Niedopuszczalność — Odpowiednia podstawa prawna — Artykuły 48 TFUE i 217 TFUE — Brak wpływu pominięcia na ważność decyzji

[art. 48 TFUE, art. 79 ust. 2 lit. b) TFUE, art. 217 TFUE, art. 218 ust. 8 TFUE, art. 218 ust. 9 TFUE; protokół nr 21 załączony do traktatów UE i FUE; układ stowarzyszeniowy EWG–Turcja; rozporządzenia Rady: nr 1408/71; nr 574/72; decyzja Rady 2012/776]

Wybór podstawy prawnej aktu Unii musi opierać się na obiektywnych czynnikach, które mogą zostać poddane kontroli sądowej, a do których należą w szczególności cel i treść tego aktu. Podstawa prawna jaką przyjęto przy stanowieniu innych aktów Unii, które w danym przypadku mają podobne cechy, nie ma w tym kontekście znaczenia, ponieważ podstawę prawną aktu należy ustalać z uwzględnieniem jego własnego celu i treści. Natomiast kontekst, w jaki wpisuje się dany akt, może być istotny dla wyboru jego podstawy prawnej.

Co się tyczy decyzji 2012/776 w sprawie stanowiska w odniesieniu do przyjęcia postanowień dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia utworzonej na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, nie owa decyzja nie mogła zostać skutecznie przyjęta na podstawie samego art. 48 TFUE, jako decyzja wydana w ramach układu stowarzyszeniowego i mająca na celu przyjęcie środków w zakresie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Co do zasady, jedynie w sferze polityk i działań wewnętrznych Unii lub działań zewnętrznych odnoszących się do państw trzecich, które można przyrównać do państwa członkowskiego Unii, artykuł ten przyznaje bowiem Unii kompetencje do przyjmowania środków w tej dziedzinie. Tymczasem układ EWG–Turcja nie dąży do osiągnięcia w sposób możliwie najbardziej kompletny swobodnego przepływu towarów, osób, usług i kapitału między umawiającymi się stronami, tak aby urzeczywistniony na terytorium Unii rynek wewnętrzny został poszerzony o Turcję, ani nawet do osiągnięcia swobodnego przepływu osób między stronami i nie rozszerza na Turcję ustanowionego w ramach Unii swobodnego przepływu pracowników. Ponadto okazuje się, że umawiające się strony umowy EWG–Turcja nie miały zamiaru stosowanie między sobą całości rozporządzeń nr 1408/71

w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie i nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 1408/71 zaś Turcji przy stosowaniu tych rozporządzeń nie należy utożsamiać z państwem członkowskim.

Co więcej art. 79 ust. 2 lit. b) TFUE nie może być podstawą przyjęcia środka takiego jak decyzja 2011/407, ponieważ przy uwzględnieniu szczególnego kontekstu, w który się ona wpisuje, zmierza ona do celów innych niż cel w zakresie wspólnej polityki imigracyjnej.

Oznacza to, że podstawa prawna decyzji 2012/776 jest błędna, gdyż pominięty został art. 217 TFUE. Jednakże błąd dotyczący umocowania do wydania owej decyzji stanowi jedynie brak czysto formalny, który nie skutkuje jej nieważnością, ponieważ to zgodnie z art. 218 ust. 8 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9 TFUE, decyzja 2012/776 w każdym razie powinna była zostać podjęta przez Radę większością kwalifikowaną i bez udziału Parlamentu Europejskiego. Ponadto pominięcie art. 217 TFUE nie wywiera żadnych konsekwencji w świetle protokołu nr 21.

(por. pkt 35, 36, 38, 46, 50, 57–59, 63, 64, 66, 67)